

TÜRK ÜNİVERSİTELI KADINLAR DERNEĞİ İSTANBUL ŞUBESİ SOSYAL SORUMLULUK PROJESİ GÜNLÜK SONUÇ RAPORU

Derneğimizin web sitesinde mevcut olan KVKK kurallarını okudum, açık rıza veriyorum ve kabul ediyorum.

Proje Adı: Geleceğe Umut Köprüsü

Proje Yürütücüsü: M. Reyhan

Tarih: 30 Haziran 2023- 6 Temmuz 2023

Uygulama Bölgesi: Kayseri, Kocasinan, Yeşil Mahalle

Bu bölge görünüşte şehir merkezine yakın olsa da maalesef ki gelişmemiş, gecekondular tarzında müstakil evlerle dolu ama aynı zamanda herkesin kapısının açık olduğu, evlerin birbirine emanet edildiği, komşuluk duygusunun hala solmadığı, sokak aralarında tavukların dolaştığı, keçilerin otlatıldığı bir yer olmakla beraber insanların genelde okumadığı, ataerkil düzenin hâkim olduğu, çoğunlukla kadınların okuma yazma bilmediği ve ailelerin yeterli donanıma sahip olmadıkları bir yerleşim yeri.

Projedeki Etkinliklere Katılan Tüm Güzel Çocuklarımız:

Ela Zeliha, 14 yaş Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Minenur, 10 yaş Hacı Mehmet Soyışık İlkokulu

Ceren, 10 yaş, Hacı Ömer Ayten Tepecik İlkokulu

Cemre, 10 yaş, Hacı Ömer Ayten Tepecik İlkokulu

Fazile Nur, 14 yaş, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Elif, 11 yaş, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Hasan, 01.10.2013, Şehit Bülent Doğan İlkokulu

Hüseyin, 01.10.2013, Şehit Bülent Doğan İlkokulu

Yusuf, 9 yaş, General Emir Ortaokulu

Volkan, 9 yaş, Hacı Mehmet Soyışık Ortaokulu

Proje Öncesi Bilgilendirme:

Sosyal sorumluluk projemizi, annemin de büyüdüğü evin çevresinde, Kayseri’de yapmaya karar verdim. Burada yapmak isteme sebepimi kendi aile evimizden başlayarak anlatacak olursam; annemin büyüdüğü evde 8 kardeşten yalnızca 3 kız kardeş okuyabilmiş, onların anlattığına göre önlerine kahve sehpası koyup her zorluğa rağmen ders çalışırlarmış. Dediğim gibi burada yapmak istedim çünkü şehrin merkezine yakın olmasına ve aradan 30-40 sene geçmesine rağmen bu konuda burası maalesef ki hala gelişmemiş ve ben bunun için çaba gösteren güzel çocuklara birazcık da olsa yardımım dokunsun istedim. Kayseri’ye gelmeden önce dedem vasıtasıyla Hacı Mehmet Soyışık İlkokulu müdür yardımcısı Mustafa Bey’le görüşerek durumu izah ettim, dedem ve Mustafa Bey sayesinde öğrencilere gelmeden ulaştım. İlk etkinliğimizden sonra onlar arkadaşlarını da getirdi, aynı zamanda etkinlik yaparken yanımıza gelen çocukları da dahil ettik. Ailelerinin çocukları her anlamda eğitecek yeterli donanıma sahip olmaması, çocukların eğitimine yeteri kadar önem vermemesine rağmen bu çocukların bir

şeyler başarma isteğine sahip olmaları; onlarla beraber bu projeyi yapmak istememdeki en büyük etkendi.

1. Gün

İlk günümüzde yalnızca 6 kişiydik; Zeliha, Cemre, Ceren, Fazile, Mine ve ben. İlk günümüzü bir plan çerçevesinde ilerletmektense onları ve ne istediklerini tanımak üzere şekillendirmeyi tercih ettim. Bir meyve tabağı hazırladım; boya kalemleri, resim defterleri ve onlar için özel seçtiğim okuma kitaplarını yanımda götürdüm. Okulun bahçesindeki yeşillik alana örtümüzü serdik, oturduk ve dilini yutmuş bülbüle döndük. 😊 Neyse ki bu utangaçlık hali yalnızca 1-2 dakika sürdü. Sonrasında ben onlara kendimden bahsettim, bana istedikleri soruları sorabileceklerini söyledim ve başladılar en sevdiğim renkten okulumdaki en sevdiğim köşeme kadar sormaya, o an anladım ki onlar da beni en az benim onları merak ettiğim kadar merak ediyorlarmış. Ben de başladım onlara soru sormaya ve en sevdikleri oyunu, rengi, en mutlu oldukları günü sordum. Birsürü anı paylaştık ve bolca gülüştük. Sohbetimiz esnasında onlara mümkün olduğunca yalnız olmadıklarını hissettirmeye çalıştım, herkesin hayata farklı başladığını ancak bunun aşılabılır olduğunu anlatmaya çalıştım. Sonrasında onlar için özenle seçtiğim kitapları gösterdim.

Onlara bu senenin cumhuriyetimizin kuruluşunun 100. Yıl dönümü olduğunu söyledim ve başta cumhuriyetin öneminden, kazançlarından bahsettik. Sonra Atatürk'ün emekleriyle ve cumhuriyetle beraber kadın haklarının gelişimini anlattım kızlara. Cumhuriyetin 100. yıldönümü nedeniyle seçtiğim kitaplardan ikisi: Büyük Atatürk'ten Küçük Öyküler ve Atatürk'ün defalarca okuduğu ve en sevdiği kitaplardan olan Beyaz Zambaklar Ülkesinde'ydi. Kitapların içeriğinden biraz bahsedince Zeliha ve Fazile Nur hemen aldı.

Sonrasında diğer kitaplarla devam ettik, dũnyada yazılan ilk roman olan Don Kişot'u, gũclũ bir hayal gũcũnũn ũrũnũ olan Robinson Crusoe'u, ve benim de en sevdiğim ve herkesin okumasını isteyeceğim Kũçük Prens'i anlattım. Bunları da Ceren, Cemre ve Mine sırayla okuyacağını sũyledi. Sonrasında biraz resim yapalım dedik ve dondurmalar eşliğinde herkes istediği resmi yaptı, Zeliha'nın bũyũk ısrarlarıyla voleybol oynadık ve ardından çok çekişmeli bir yakantop maçı yaptık. İlk gũnũmũzde bilgi veren ya da bir Şeyler ۆđrenen yalnızca onlar değildi, mesela keçilerden korktuğumu ۆđrenince bana hemen yolun kenarındaki keçileri sevmeyi ۆđrettiler. 

Bugũne dair beni en çok etkileyen Şey ayrılırken Zeliha'nın "5 değil de 10 gũn yapsak nolur ki" diye fısıldamasıydı.

Cemre'm resim yaparken beni çizmek istemiş ama takdiri belgesini de ihmal etmemiş. 😊

2. Gün

Bugüne sabah sporuyla ve sohbetiyle erkenden başlayalım diye anlaşmıştık ve 9 gibi buluştuk. Zeliha, Mine, Fazilenur, Cemre ve Ceren'e ek olarak aramıza Elif ve Yusuf da katıldı. Dedemlerin ön bahçesinde onlar için topladığım kayısıları yerken piknik yaptık, Elif ve Yusuf'la tanıştık, Yusuf sadece 1-2 gün daha burada olacakmış, Elif bütün etkinliklere katılmak istiyormuş. Önceki gece onlar için "Neden meslek sahibi olmak önemli" temalı kartları hazırlamıştım, bu kartları onlara dağıttım ve bunlar üstüne uzun uzun sohbet ettik. Daha sonrasında onların büyüdüklerinde ne olmak istediklerini konuştuk ve kartların arkasındaki boş kısma ne olmak istediklerini ve nedenlerini yazdılar. Zeliha voleybolcu olmak istediğini çünkü voleybol oynamayı çok sevdiğini ayrıca onun boyuna ve şekline uygun olduğunu söyledi, Cemre avukat olmak istediğini ve insanları boşanmaları için yardım etmek istediğini yazdı. Nur haksızlığa karşı susmamak, adaletli olmak ve çocukluk hayalini gerçekleştirmek için avukat olmak istediğini söyledi. İki kişi de avukat olmak istediklerini yazdıklarında birazcık adalet sisteminin öneminden, eksikliğinde neler olabileceğinden ve

sağladığı güven duygusundan bahsettik ve bu konuda herkes avukat olsa da olmasa da bir vatandaş olarak ilerde kendine düşen görevi yapacağına söz verdi. Ceren ve Elif hayvanlara yardım etmek için veteriner olmak istediklerini söylediler biz de buradan yola çıkarak sokak hayvanlarına birer kap su koyduk, kartonlardan kedi ve kuş yuvası yaptık. Dürüst olmak gerekirse bu fikir benden değil, Zeliha'dan çıkmıştı. Yusuf ise cumhurbaşkanı olmak istediğini ve insanlara ve ailesine böyle yardım etmek istediğini söyledi.

Meslek sahibi olmanın kıymetini anlama çalışmamızdan sonra sabah sporu yapmak için arka bahçeye geçtik ve deyim yerindeyse güneşi selamladık, yoga yaptık. Bugün yoga yapacağımızı en başta söylediğimde hiçbir yapmak istemiyordu ama bitti dediğimde "Nolur 10 dakika yapalım Reyhan abla "daha deyip durdular ve açıkçası, onların bu kadar hevesli olduğunu ve istediklerini görmek, doğru yolda gittiğimi hissettirdi ve ben de çok mutlu oldum. Biz de 10 dakika daha yoga yaptık.

Sonrasında ben onlara plastiğin, kâğıdın, ambalajın, pilin ya da bir erik çekirdeğinin doğada kaç senede çözüldüğünü anlattım. Hemen ardından küçük bir yarışa girerek eldivenlerimizi taktık ve çöp toplamaya başladık, ikili gruplara bölündük ve her gruba birer poşet verdim. (Sonra o kadar hızlı topladı ki her grup kendi poşetini, bir poşet daha bir poşet daha diye bir sürü poşet çöp topladık.)

Aslında bugün ki etkinliğimiz bu kadardı ama onlar gitmek istemeyince onlara verdiğim kitapları okuyalım dedik, Elif ve Yusuf resim yapmak istedi. Biraz da beraber kitap okuduktan sonra ikinci günümüzü noktaldık.

Bugüne dair beni en çok etkileyen olay, kitap okuma saatimizin sonuna doğru herkesin sevgi mektupları vermeleriydi, "Sen bana bir mutluluk verdin Reyhan abla, keşke hep burda olsan."

3. Gün

Bugün gün batımında, benim planlarım en çok heyecanlandığım ve yapmak için can attığım etkinliğimizi yapmak için tarlanın yanındaki parkta buluştuk. Etkinliğimizin adını da “Uçuşsun Hayallerimiz” olarak belirledik. Zeliha, Mine, Fazile, Ceren, Cemre, Elif ve Yusuf’a ek olarak; Hasan, Hüseyin ve kardeşleri Ömer (uzaktan akrabalarım) bize katıldı. Etkinliğimizi pancar tarlasının yanındaki, boş araziye kurulmuş parkta yaptık. Önce parkın taşlarına oturduk, hayal kurmanın büyüünden, öneminden, insanı mutlu edişinden bahsettik. Hepimiz birer parça kâğıt aldık hayallerimizi rengarenk yazdık, birbirimize söyledik, şakalar yaptık ve sonrasında uçurtmamızı kurduk, hayallerimizi uçurtmaya taktık. Boy sırasına göre uçurtmayı uçurtmaya başladık, sıra bana gelince ve koşmaya başlayınca anladım ki yaş fark etmeksizin uçurtmayı uçurmak için koşmak insana umut veriyor. “Uçurtma yükseğe çıktıkça hayallerimiz de gerçekleşecek gibi oluyor.” Fazile’nin deyişiyle. Uçurtma sırası bekleyenlerle parkta tahterevalliye bindik, birbirimizi salıncakta salladık. 2 salıncak, 1 kaydırak, 1 tahterevallinin olduğu parkta bu kadar eğlenebileceğimi hiç düşünmezdim. İlk turumuz bitti, ikinci turumuz başladı, ikinci turumuz bitti hemen üçüncüye başladık. Hava kararana kadar o uçurtmanın peşinde bir o yana bir bu yana koştuk durduk ve şunu gözlemledim ki herkes, ipi her eline alışında ilk seferiymiş gibi heyecanlıydı.

Hayallerimizden birkaçı 😊

Ne zaman bu fotoğraf karşına çıksa gülümsemek istiyorum, içim ısınıyor, iyi ki bu projeyi seçmişim, iyi ki bu çocuklarla yapmışım diyorum, bu yüzden raporumda da yeri büyük olsun istedim.

4. Gün

Maalesef bugüne kötü bir haberle başladık, Ceren'lerin bir akrabası yoğun bakıma alınmış o yüzden onların katılacağı son etkinlik olacakmış, köye gitmeleri gerekiyormuş ben de bu yüzden planlarken en içimi ısıtan ve aslında en son yapmak istediğim "Minik Ellerden Rengarenk Bir Dünya Çizelim " etkinliğimizi 4. gün kızlar gitmeden yaptık. İyi ki de son günü beklemeden yaptık çünkü en kalabalık ve en kahkahalı etkinliğimizdi. Bu etkinlikte; Ceren, Cemre, Fazile, Mine, Zeliha, Hasan, Hüseyin, Elif, Yusuf, Ömer ve Elif'in kardeşi Volkan da katıldı. Bu etkinliğimiz için, Hacı Mehmet Soyışık ilkokulu müdür yardımcısından aldığım izinle bir okul duvarına, bu etkinlik için aldığım boyalarla ellerimizi boyadık ve dünyamızı rengarenk çizdik. Başta, geleneksel minik meyve pikniğini yaptık, hayal ettiğimiz dünya hakkında konuştuk, dünyamızı korumak güzelleştirmek için ne yapabiliriz diye düşünerek fikirlerimizi belirttik; dünyanın güzelleşmesi hayallerimizdeki haline kavuşması için gülümsemenin, yardımlaşmanın ve üretmenin öneminden bahsettik. Sonra da yine boy sırasıyla ellerimizi boyadık ve rengarenk bir dünya çizmeye çalıştık. Bu boya işini yaparken kuzenim Merve ablam da bize çok yardımcı oldu. Sonrasında yine Zeliha'nın tatlı ısrarlarıyla küçük bir voleybol maçı yaparak günü kapadık. Ceren, Cemre ve Fazile ile vedalaştık ve onlar proje hakkındaki görüşlerini 4. etkinliğimizden sonra yazdılar.

Aslında dünyanın etrafına herkes çöp adam çizecekti ama sonra onlar kendi aralarında sadece benim çizmeme karar vermişler. Cemre gelip bana bunu söylediğinde kabul etmemiştim ama o kadar çok ısrar ettiler ki etmek durumunda kaldım, o sırada annem arkadan fotoğraflarımızı çekmiş. 😊

5.gün

Son günkü aktivitemizde Zeliha, Mine, Volkan, Elif ve Hasan vardık ama etkinliklerimizi yaparken yanımıza gelen ‘‘Bunlar ne yapıyormuş?’’ diye bi’ göz gezdiren birkaç arkadaşları da katıldı. Son günkü aktivitemiz kilden Göbeklitepe yapmaktı. nce beraber Göbeklitepe belgeseli izledik; sonra ben anlattım Göbeklitepe’nin hikayesini, tarihini ve önemini. Sonrasında da biraz arkeoloji bilimi hakkında sohbet ettik, bilgilerimizi paylaştık ve aslında ne kadar değerli olduğunu anlamaya çalıştık. Sonrasında hemen işe koyulduk. Göbeklitepe’nin fotoğraflarını iyice inceledikten ve ‘‘kil nasıl bir maddedir, nasıl şekillenir’’i öğrendikten sonra T şeklindeki dikilitaşları yaptık ve Göbeklitepe minyatrmz inşa etmeye başladık.

Sonrasında beraber resim yaptık, neler ğrendiysek onları tekrar ettik biraz tangram, isim şehir ve son kez voleybol oynadık.

Bugünün en zor anı onlara hiç bilmedikleri ya da yalnızca ismini bildikleri bir yapıyı öğretmek, kil kullanmayı göstermek ya da isim şehir oynarken P ile başlayan şehir bulmaya çalışmak değil, vedalaşmaktı. Önceki gün Cerenlerle vedalaşırken de çok duygulanmıştım ancak projenin bittiğini en azından şimdilik bittiğini görmek, böyle güzel duygularla tanışmaya veda etmek çok zordu. Mine ve Zeliha seneye ne zaman geleceğimi, Ankara'ya dönmemem ve Kayseri'ye neden taşınmam gerektiğini anlatmaya çalıştılar, sarılırken hepimizin gözleri doldu ama hepimiz aynı zamanda mutluyduk.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, onlar benden çok şey öğrenmiş olabilir ama ben de onlardan, Baltaş grubu eğitimlerinden ve bu projeden unutamayacağım ve asla unutmak istemediğim birçok duygu öğrendim.

Bu sebeple bu projeyi yapmaya ve bu duygularla tanışmama vesile olduğu için TÜKD İstanbul şubesine, değerli bilgileri için Baltaş gruba çok teşekkür ederim.

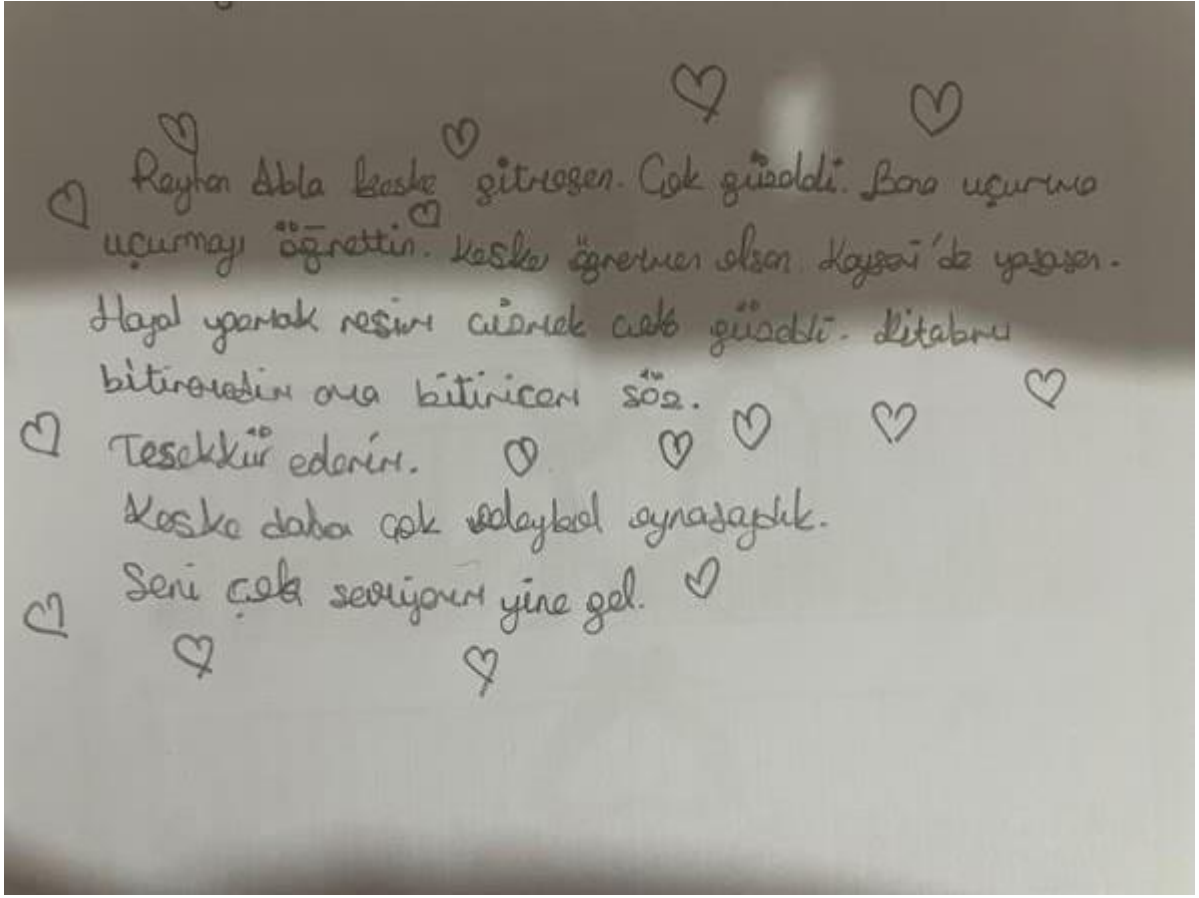
Fazilinur'un proje hakkındaki görüşleri:

Öncelikle yazıya şöyle başlamak istiyorum etkinlik
Çok güzel ve çok eğlenceliydi reyhan ablanın bize
aktardığı güzel bilgiler olsun yaptıkları eğlenceli şeyler
olsun herşey mükemmel bize bilmediğimiz şeyler kattı
ve bize çok güzel bir abla oldu keşke her
yazın gelip bize böyle etkinlikler yaptırса, Proje harikaydı
evet bu mükemmel kelimesini çok kullandım ama
herşey mükemmel'dir aslında çok şey yapmak istedim
ama özetiyle yardımcı iyisi var mı Reyhan
Abbi ☺
bana bu kısa zaman
içinde çok şey kattın
herşey için teşekkürler
Nur

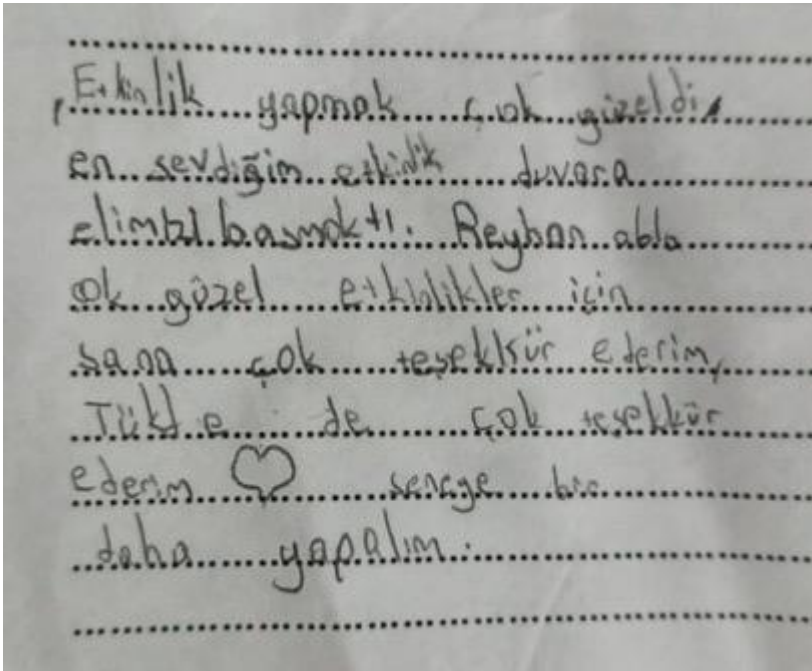
Ceren:

Öncelikle yazıya şöyle başlıyorum
Reyhan abla ile bize çok yardımcı oldu
yaptıkları şeyler çok güzel ve eğlenceliydi
bize bilmediğimiz şeyler kattı
ve bize çok güzel bir abla oldu keşke her
yazın gelip bize böyle etkinlikler yaptırса,
Proje harikaydı evet bu mükemmel kelimesini
çok kullandım ama herşey mükemmel'dir
aslında çok şey yapmak istedim ama
özetiyle yardımcı iyisi var mı Reyhan
Abbi ☺

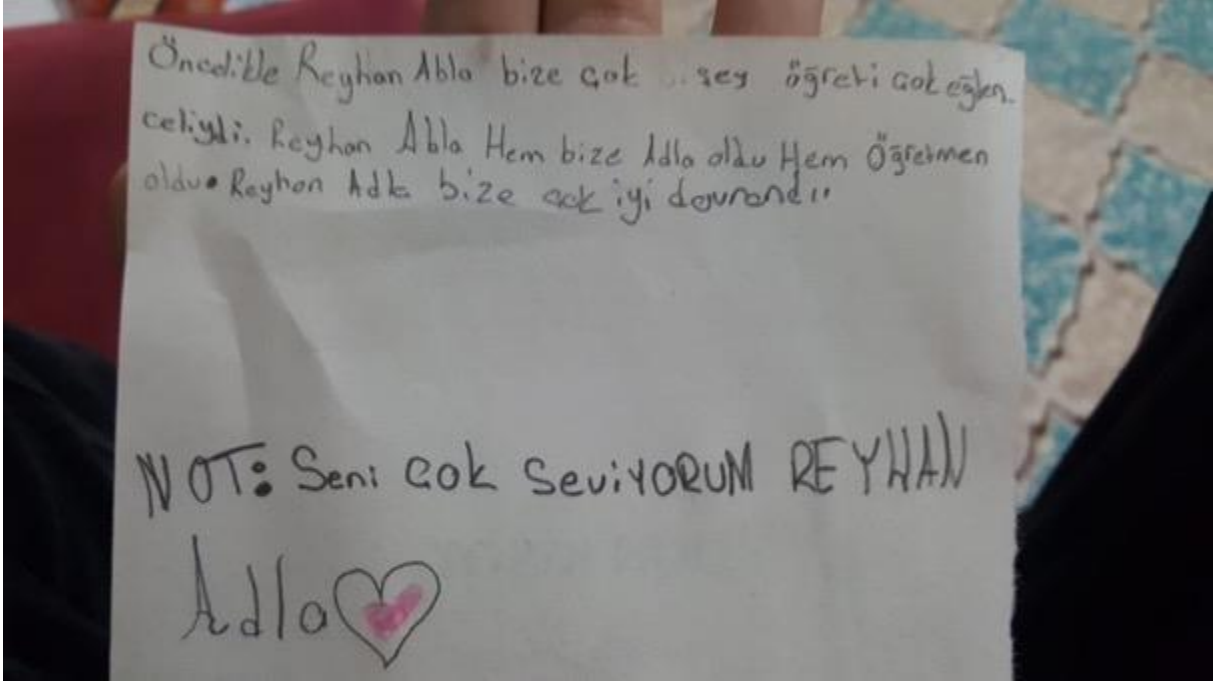
Elif:

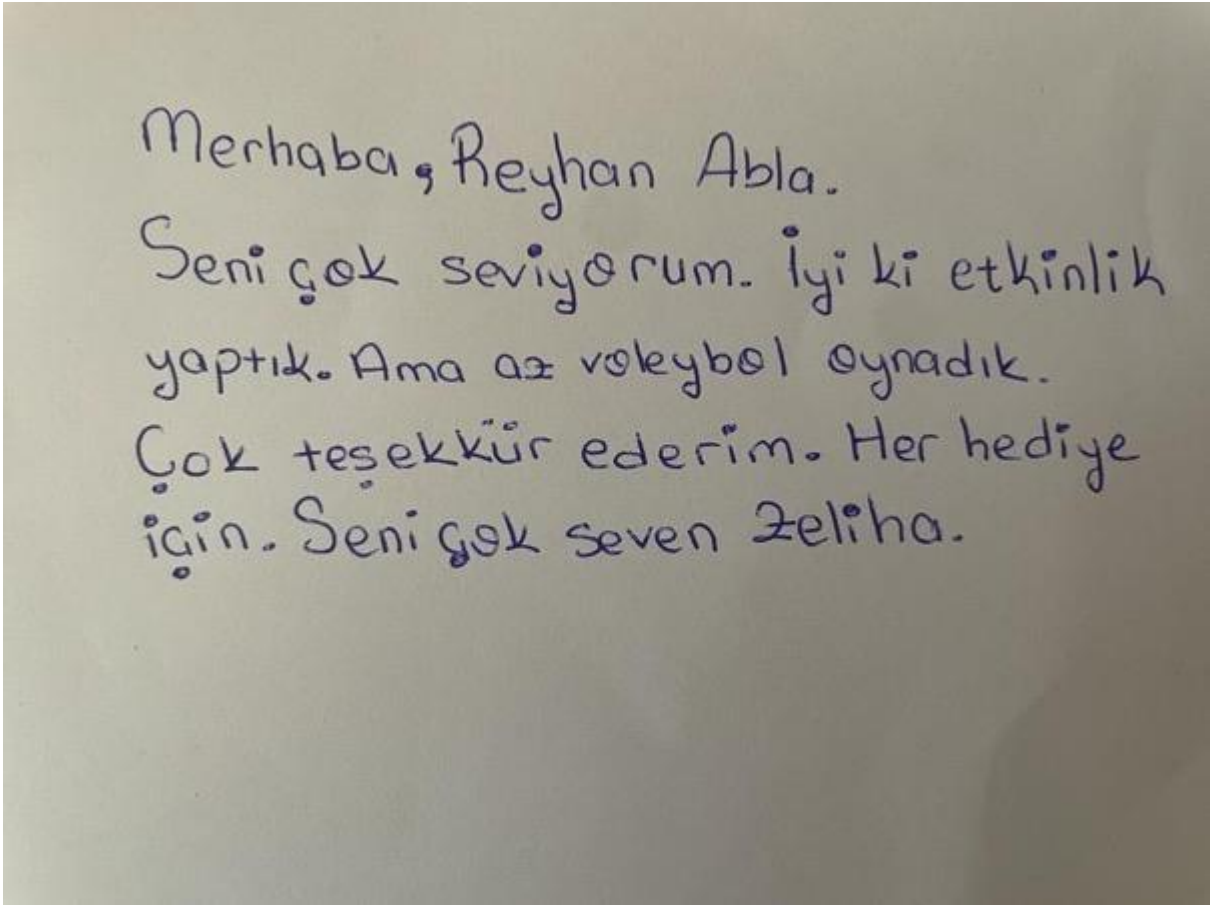
Cemre:

Mine:

Zeliha:

Not: Biz projeyi birazcık erken yaptığımız için resim yarışması için özel olarak resim çizdiremedim ancak sonradan haber verdim, Fazilenur katılmak istediğini söyledi.

